Jenei Gyula

Az ablakon túl

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXVI. évfolyam, 11. szám, 2022. március 18.

Valamelyik hajnalban, amíg aludtam, meghalt az egyik szomszédom. Nem ismertem, pedig ha felállnék a géptől s egy lépést tennék az ablakhoz, ki se kellene hajolnom, rálátnék az övére. Akár át is kiabálhattunk volna egymásnak: hogy van, szomszéd, hogy aludt? Kiabálni se nagyon kellett volna. Tíz-egynéhány méterről van szó.

De nem ismertem ezt a szomszédomat. Nem tudom, fiatal volt vagy öreg, borostás vagy szakállas. Semmit nem tudok róla. Elképzelhető, hogy láttam már többször, s az is, hogy soha. Bennégett. Persze lehet, hogy csak a szén-dioxid-mérgezésbe halt bele. Csak. Furcsa itt ez a szó. Azt jelenhetné: belealudt a halálba. Az biztos, hogy a kitört ablaküveg fölötti homlokzatot feketére festette a füst. Most alaposan megnéztem. Egyébként nem nagyon szoktam arrafelé tekingetni, mert közel van ugyan, de olyan szögben, hogy kiesik a látóteremből.

Aki valamelyik hajnalban, amíg aludtam, meghalt itt a szomszédban, tulajdonképpen nem is volt a szomszédom. Vagy mégis?